

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 270

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 26 aprilie 2010

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 74 din 21 ianuarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	2–7
Decizia nr. 178 din 2 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	7–9
Decizia nr. 212 din 4 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, art. 21, art. 24 și art. 30 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și art. 220 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	9–11
Decizia nr. 221 din 9 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (3) lit. g) teza finală din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, art. 2 teza întâi și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic, art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă și ale art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară	11–15
★	
Opinie separată	15
ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR	
316. — Decizie privind modificarea Deciziei Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 190/2010 pentru modificarea Deciziei președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 116/2009 privind deschiderea procedurii de redresare financiară pe bază de plan de redresare financiară a Societății Comerciale KD LIFE Asigurări — S.A.	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**DECIZIA nr. 74**

din 21 ianuarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Antonia Constantin — procuror
 Fabian Niculae — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. în Dosarul nr. 123/108/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 5.008D—5.050D/2009, nr. 5.076D—5.102D/2009, nr. 5.316D/2009, nr. 5.319D—5.325D/2009, nr. 5.532D—5.536D/2009, nr. 5.435D—5.437D/2009, nr. 5.450D—5.451D/2009, nr. 5.472D—5.475D/2009, nr. 5.489D—5.491D/2009, nr. 5.493D—5.497D/2009, nr. 5.498D—5.500D/2009, nr. 5.501D—5.512D/2009, nr. 5.517D—5.519D/2009, nr. 5.520D/2009, nr. 5.522D/2009, nr. 5.523D/2009, nr. 5.524D/2009, nr. 5.525D/2009, nr. 5.529D—5.531D/2009, nr. 5.537D—5.547D/2009, nr. 5.549D—5.550D/2009, nr. 5.551D/2009, nr. 5.552D—5.553D/2009, nr. 5.555D—5.556D/2009, nr. 5.557D/2009, 5.560D—5.561D/2009, nr. 5.567D/2009, nr. 5.568D—5.576D/2009, nr. 5.577D/2009, nr. 5.598D—5.602D/2009, nr. 5.604D—5.605D/2009, nr. 5.607D—5.612D/2009, nr. 5.614D—5.620D/2009, nr. 5.622D/2009, nr. 5.624D—5.629D/2009, nr. 5.667D—5.668D/2009, nr. 5.670D—5.673D/2009, nr. 5.674D—5.675D/2009, nr. 5.677D/2009, nr. 5.678D—5.679D/2009, nr. 5.680—5.684D/2009, nr. 5.705D—5.706D/2009, nr. 5.710D/2009, nr. 5.789D—5.791D/2009, nr. 5.795D—5.797D/2009, nr. 5.798D—5.820D/2009, nr. 5.821D/2009, nr. 5.822D/2009, nr. 5.824D—5.834D/2009, nr. 5.845D—5.847D/2009, nr. 5.848D—5.849D/2009, nr. 5.851D/2009, nr. 5.852D—5.862D/2009, nr. 5.951D—5.987D/2009, nr. 6.132D—6.145D/2009, nr. 6.688D—6.689D/2009, nr. 6.694D/2009, nr. 6.695D/2009, nr. 6.696D/2009, nr. 6.698D—6.702D/2009, nr. 6.703D/2009, nr. 6.749D—6.752D/2009, nr. 6.945D/2009, nr. 6.948D—6.954D/2009 și nr. 6.984D—6.985D/2009.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 5.008D—5.050D/2009, nr. 5.076D—5.102D/2009, nr. 5.316D/2009, nr. 5.319D—5.325D/2009, nr. 5.532D—5.536D/2009, nr. 5.435D—5.437D/2009, nr. 5.450D—5.451D/2009, nr. 5.472D—5.475D/2009, nr. 5.489D—5.491D/2009, nr. 5.493D—5.497D/2009, nr. 5.498D—5.500D/2009, nr. 5.501D—5.512D/2009, nr. 5.517D—5.519D/2009, nr. 5.520D/2009, nr. 5.522D/2009,

nr. 5.523D/2009, nr. 5.524D/2009, nr. 5.525D/2009, nr. 5.529D—5.531D/2009, nr. 5.537D—5.547D/2009, nr. 5.549D—5.550D/2009, nr. 5.551D/2009, nr. 5.552D—5.553D/2009, nr. 5.555D—5.556D/2009, nr. 5.557D/2009, 5.560D—5.561D/2009, nr. 5.567D/2009, nr. 5.568D—5.576D/2009, nr. 5.577D/2009, nr. 5.598D—5.602D/2009, nr. 5.604D—5.605D/2009, nr. 5.607D—5.612D/2009, nr. 5.614D—5.620D/2009, nr. 5.622D/2009, nr. 5.624D—5.629D/2009, nr. 5.667D—5.668D/2009, nr. 5.670D—5.673D/2009, nr. 5.674D—5.675D/2009, nr. 5.677D/2009, nr. 5.678D—5.679D/2009, nr. 5.680—5.684D/2009, nr. 5.705D—5.706D/2009, nr. 5.710D/2009, nr. 5.789D—5.791D/2009, nr. 5.795D—5.797D/2009, nr. 5.798D—5.820D/2009, nr. 5.821D/2009, nr. 5.822D/2009, nr. 5.824D—5.834D/2009, nr. 5.845D—5.847D/2009, nr. 5.848D—5.849D/2009, nr. 5.851D/2009, nr. 5.852D—5.862D/2009, nr. 5.951D—5.987D/2009, nr. 6.132D—6.145D/2009, nr. 6.688D—6.689D/2009, nr. 6.694D/2009, nr. 6.695D/2009, nr. 6.696D/2009, nr. 6.698D—6.702D/2009, nr. 6.703D/2009, nr. 6.749D—6.752D/2009, nr. 6.945D/2009, nr. 6.948D—6.954D/2009 și nr. 6.984D—6.985D/2009 la Dosarul nr. 5.007D/2009, având în vedere că acestea au un obiect identic.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 5.008D—5.050D/2009, nr. 5.076D—5.102D/2009, nr. 5.316D/2009, nr. 5.319D—5.325D/2009, nr. 5.532D—5.536D/2009, nr. 5.435D—5.437D/2009, nr. 5.450D—5.451D/2009, nr. 5.472D—5.475D/2009, nr. 5.489D—5.491D/2009, nr. 5.493D—5.497D/2009, nr. 5.498D—5.500D/2009, nr. 5.501D—5.512D/2009, nr. 5.517D—5.519D/2009, nr. 5.520D/2009, nr. 5.522D/2009, nr. 5.523D/2009, nr. 5.524D/2009, nr. 5.525D/2009, nr. 5.529D—5.531D/2009, nr. 5.537D—5.547D/2009, nr. 5.549D—5.550D/2009, nr. 5.551D/2009, nr. 5.552D—5.553D/2009, nr. 5.555D—5.556D/2009, nr. 5.557D/2009, 5.560D—5.561D/2009, nr. 5.567D/2009, nr. 5.568D—5.576D/2009, nr. 5.577D/2009, nr. 5.598D—5.602D/2009, nr. 5.604D—5.605D/2009, nr. 5.607D—5.612D/2009, nr. 5.614D—5.620D/2009, nr. 5.622D/2009, nr. 5.624D—5.629D/2009, nr. 5.667D—5.668D/2009, nr. 5.670D—5.673D/2009, nr. 5.674D—5.675D/2009, nr. 5.677D/2009, nr. 5.678D—5.679D/2009, nr. 5.680—5.684D/2009, nr. 5.705D—5.706D/2009, nr. 5.710D/2009, nr. 5.789D—5.791D/2009, nr. 5.795D—5.797D/2009, nr. 5.798D—5.820D/2009, nr. 5.821D/2009, nr. 5.822D/2009, nr. 5.824D—5.834D/2009, nr. 5.845D—5.847D/2009, nr. 5.848D—5.849D/2009, nr. 5.851D/2009, nr. 5.852D—5.862D/2009, nr. 5.951D—5.987D/2009, nr. 6.132D—6.145D/2009, nr. 6.688D—6.689D/2009, nr. 6.694D/2009, nr. 6.695D/2009, nr. 6.696D/2009, nr. 6.698D—6.702D/2009, nr. 6.703D/2009, nr. 6.749D—6.752D/2009, nr. 6.945D/2009, nr. 6.948D—6.954D/2009 și nr. 6.984D—6.985D/2009 la Dosarul nr. 5.007D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 28 aprilie, 5, 6, 12, 13, 15, 19, 20, 22 mai, 2, 3, 12, 16, 17, 19, 23, 24 iunie și 16 iulie 2009, pronunțate în dosarele nr. 123/108/2009, nr. 8.948/30/2008, nr. 4.908/108/2008, nr. 5/108/2009, nr. 7.727/30/2008, nr. 7.757/30/2008, nr. 7.753/30/2008, nr. 7.157/30/2008, nr. 7.169/30/2008, nr. 7.225/30/2008, nr. 7.381/30/2008, nr. 7.933/30/2008, nr. 8.267/30/2008, nr. 8.563/30/2008, nr. 8.525/30/2008, nr. 8.561/30/2008, nr. 8.278/30/2008, nr. 8.340/30/2008, nr. 8.356/30/2008, nr. 7.750/30/2008, nr. 7.760/30/2008, nr. 4.220/108/2008, nr. 7.759/30/2008, nr. 7.747/30/2008, nr. 7.798/30/2008, nr. 7.726/30/2008, nr. 7.734/30/2008, nr. 7.729/30/2008, nr. 7.367/30/2008, nr. 7.736/30/2008, nr. 3.987/108/2008, nr. 4.248/108/2008, nr. 8.341/30/2008, nr. 4.240/108/2008, nr. 7.997/30/2008, nr. 4.909/108/2008, nr. 5.222/108/2008, nr. 8.006/30/2008, nr. 8.357/30/2008, nr. 8.102/30/2008, nr. 7.944/30/2008, nr. 7.946/30/2008, nr. 8.234/30/2008, nr. 8.277/30/2008, nr. 4.461/108/2008, nr. 4.226/108/2008, nr. 5.176/108/2008, nr. 5.220/108/2008, nr. 5.265/108/2008, nr. 4.246/108/2008, nr. 4.247/108/2008, nr. 7.998/30/2008, nr. 8.520/30/2008, nr. 8.273/30/2008, nr. 8.002/30/2008, nr. 8.268/30/2008, nr. 8.250/30/2008, nr. 8.608/30/2008, nr. 8.098/30/2008, nr. 4.219/108/2008, nr. 105/108/2009, nr. 7.799/30/2008, nr. 8.223/30/2008, nr. 7.737/30/2008, nr. 7.644/30/2008, nr. 4.910/108/2008, nr. 4.742/108/2008, nr. 4.752/108/2008, nr. 7.974/30/2008, nr. 8.285/30/2008, nr. 8.293/30/2008, nr. 4.348/108/2008, nr. 4.344/108/2008, nr. 15/30/2009, nr. 704/108/2009, nr. 4.498/108/2008, nr. 4.491/108/2008, nr. 4.342/108/2008, nr. 4.514/108/2008, nr. 4.511/108/2008, nr. 4.465/108/2008, nr. 94/108/2009, nr. 2.638/30/2008, nr. 4.339/108/2008, nr. 5.266/108/2008, nr. 4.463/108/2008, nr. 5.223/108/2008, nr. 8.509/30/2008, nr. 4.462/108/2008, nr. 3.981/108/2008, nr. 10.018/30/2008, nr. 9.507/30/2008, nr. 7.564/30/2008, nr. 62/30/2009, nr. 7.120/30/2008, nr. 19/108/2009, nr. 4.553/108/2008, nr. 3.995/108/2008, nr. 4.500/108/2008, nr. 4.012/108/2008, nr. 4.008/108/2008, nr. 3.178/108/2008, nr. 7.244/30/2008, nr. 6.981/30/2008, nr. 6.977/30/2008, nr. 6.979/30/2009, nr. 8.244/30/2008, nr. 50/30/2009, nr. 2.724/115/2008, nr. 63/30/2009, nr. 7.239/30/2008, nr. 7.303/30/2008, nr. 4.526/108/2008, nr. 4.346/108/2008, nr. 4.347/108/2008, nr. 3.982/108/2008, nr. 4.906/108/2008, nr. 705/108/2009, nr. 703/108/2008, nr. 4.640/108/2008, nr. 4.065/108/2008, nr. 4.343/108/2008, nr. 4.345/108/2008, nr. 8.094/30/2008, nr. 8.401/30/2008 și nr. 8.488/30/2008, **Curtea de Apel Timișoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin.(2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 4, 14, 18, 25, 28 mai și 1 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 164/117/2009, nr. 165/117/2009, nr. 168/117/2009, nr. 199/117/2009, nr. 170/117/2009, nr. 2.288/117/2009, nr. 891/117/2009, nr. 1.722/117/2009, nr. 1.723/117/2009, nr. 1.725/117/2009, nr. 2.290/117/2009, nr. 1.249/117/2009, nr. 1.720/117/2009, nr. 6.531/97/2008, nr. 2.412/117/2009, nr. 6.371/97/2008, nr. 6.382/97/2008, nr. 6.463/97/2008 și nr. 1.263/117/2009, **Tribunalul Cluj —**

Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.

Prin încheierile din 26 mai, 23 și 29 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.774/90/2009, nr. 1.524/90/2009, nr. 1.523/90/2009, nr. 1.518/90/2009, nr. 674/90/2009, nr. 1.527/90/2009, nr. 1.617/90/2009, nr. 1.619/90/2009, nr. 1.621/90/2009, nr. 1.622/90/2009, nr. 1.812/90/2009 și nr. 1.813/90/2009, **Tribunalul Vâlcea — Secția civilă, conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 14 mai, 3, 4, 5, 24 și 26 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 255/111/2009, nr. 419/111/2009, nr. 608/108/2009, nr. 1.795/111/2009, nr. 6.659/111/2008, nr. 6.594/111/2008, nr. 3.130/111/2008, nr. 6.654/111/2008 și nr. 2.589/111/2009, **Tribunalul Bihor — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 25 mai și 2 iulie 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.992/112/2008, nr. 1.993/112/2008, nr. 1.990/112/2008, nr. 687/112/2009, nr. 785/112/2009, nr. 476/112/2009, nr. 477/112/2009, nr. 1.984/112/2008, nr. 478/112/2009, nr. 1.982/112/2008, nr. 1.985/112/2008, nr. 1.987/112/2008, nr. 1.372/112/2009 și nr. 1.373/112/2009, **Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 11 mai și 3 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 2.843/90/2008, nr. 2.725/109/2008, nr. 3.484/109/2008 și nr. 2.266/109/2008, **Curtea de Apel Pitești — Secția civilă și pentru conflicte de muncă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin Încheierea din 26 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.118/120/2007, **Curtea de Apel Ploiești — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 12, 18, 19, 26 iunie, 1, 3 și 9 iulie 2009, pronunțate în dosarele nr. 2.162.1/87/2007, nr. 2.514/122/2008, nr. 3.595/87/2008, nr. 3.088/87/2008, nr. 3.582/87/2008, nr. 1.545/87/2008, nr. 4.066/87/2008, nr. 2.706.1/87/2007, nr. 2.735/87/2008, nr. 4.378/2/2009, nr. 4.912/2/2009, nr. 3.124/87/2008, nr. 2.578.1/87/2007, nr. 3.990/87/2007, nr. 2.513/87/2008, nr. 3.966/2/2009, nr. 2.746/87/2008, nr. 2.744/87/2008, 2.745/87/2008, nr. 1.548/87/2008, nr. 3.125/87/2008, nr. 3.086/87/2008, nr. 2.102/116/2008, nr. 3428.1/87/2008, nr. 2008.1/87/2007, nr. 4.380/87/2007, nr. 4.095/87/2007, nr. 3.743/87/2007, nr. 3385.1/87/2007, nr. 2.713/87/2008, nr. 3.347/2/2009, nr. 3.081/98/2008, nr. 2.724/87/2008, nr. 2.778/98/2008, nr. 1.543/116/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 10, 11, 12, 24 și 26 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 3.316/102/2008, nr. 3.359/102/2008, nr. 3.423/102/2008, nr. 3.342/102/2008, nr. 3.288/102/2008, nr. 3.340/102/2008, nr. 3.444/102/2008, nr. 3.353/102/2008, nr. 3.330/102/2008, nr. 3.341/102/2008, nr. 3.303/102/2008, nr. 3.287/102/2008, nr. 3.310/102/2008, nr. 3.390/102/2008, nr. 3.417/102/2008, nr. 3.343/102/2008 și nr. 2.627/102/2008, **Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția civilă, de muncă, asigurări sociale, pentru minori și familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 27 mai, 17 iunie, 7 și 8 iulie 2009, pronunțate în dosarele nr. 4.074/95/2009, nr. 3.444/95/2009, nr. 4.877/95/2009 și nr. 5.501/95/2009, **Tribunalul Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin Încheierea din 6 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.028/111/2008, **Curtea de Apel Oradea — Secția civilă mixtă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin Încheierea din 26 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 9.685/101/2008, **Tribunalul Mehedinți — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 4 și 29 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 5.252/107/2008, nr. 5.210/107/2008, nr. 5.292/107/2008, nr. 5.578/107/2008, nr. 6.018/107/2008, nr. 6.022/107/2008, nr. 5.245/107/2008, nr. 4.974/107/2008, nr. 5.032/107/2008, nr. 5.296/107/2008, nr. 5.304/107/2008, nr. 5.230/107/2008, nr. 5.576/107/2008 și nr. 5.262/107/2008, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 26 mai, 4, 16, 22, 23, 25 iunie și 2 iulie, pronunțate în dosarele nr. 6.742/100/2008, nr. 6.167/100/2008, nr. 6.082/100/2008, nr. 1.159/33/2009, nr. 1.158/33/2009, nr. 1.237/33/2009, nr. 1.234/33/2009, nr. 1.236/33/2009, nr. 1.235/33/2009, nr. 5.234/100/2008, nr. 1.130/33/2009, nr. 4.066/117/2008, nr. 1.948/112/2008, nr. 4.021/117/2008, nr. 1.129/33/2009, nr. 1.128/33/2009, nr. 1.133/33/2009, nr. 1.134/33/2009, nr. 1.132/33/2009, nr. 1.131/33/2009, nr. 1.951/112/2008, nr. 1.955/112/2008, nr. 1.957/112/2008 și nr. 1.160/33/2009, **Curtea de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 9, 12 și 19 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 2.518/100/2009, nr. 2.649/100/2009, nr. 2.163/100/2009, nr. 2.845/100/2009, nr. 71/100/2009, nr. 60/100/2009, nr. 50/100/2009, nr. 59/100/2009 și nr. 70/100/2009, **Tribunalul Maramureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 7 mai și 11 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 722/89/2009, nr. 660/89/2009 și nr. 3.191/89/2008, **Tribunalul Vaslui — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 10, 24 martie, 21 aprilie, 14, 27 mai, 3, 11, 25, 29 și 30 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 5.472/120/2008, nr. 1.672/120/2009, nr. 2.023/120/2009, nr. 5.745/120/2008, nr. 6.259/120/2008, nr. 458/120/2009, nr. 1.654/120/2009, nr. 396/120/2009, nr. 4.523/120/2008, nr. 5.051/120/2008, nr. 5.723/120/2008, nr. 5.057/120/2008, nr. 2.001/120/2009, nr. 2.342/120/2009, nr. 2.484/120/2009, nr. 1.548/120/2009, nr. 2.437/120/2009 și nr. 2.343/120/2009, **Tribunalul Dâmbovița — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 4 mai, 1, 22 iunie și 6 iulie 2009, pronunțate în dosarele nr. 678/116/2009, nr. 722/116/2009, nr. 380/116/2009, nr. 684/116/2009 și nr. 1.387/116/2008, **Tribunalul Călărași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 24 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 7.322/30/2008, nr. 7.506/30/2008, nr. 7.348/30/2008, nr. 2.234/30/2009 și nr. 7.416/30/2008, **Tribunalul Timiș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 4, 25 iunie și 11 august 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.265/108/2009, nr. 1.377/108/2009, nr. 1.380/108/2009, nr. 1.386/108/2009 și nr. 1.379/108/2009, **Tribunalul Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigiile de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 12, 28 mai, 5 și 11 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 2.356/121/2009, nr. 1.343/121/2009, nr. 1.344/121/2009, nr. 2.068/121/2009, nr. 2.524/121/2009, nr. 2.067/121/2009, nr. 1.497/121/2009 și nr. 2.523/121/2009, **Tribunalul Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 2 și 16 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.332/91/2009 și nr. 1.560/91/2009, **Tribunalul Vrancea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin Încheierea din 11 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.421/85/2009, **Tribunalul Sibiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin Încheierea din 10 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 242/40/2009, **Tribunalul Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 15 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 2.502/99/2009 și nr. 2.506/99/2009, **Tribunalul Iași — Secția**

civilă și litigii de muncă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A., de Societatea Comercială „P.S.V. Company” — S.A. și de Societatea Comercială „Polaris Holding” — S.R.L. în cauze având ca obiect soluționarea unor acțiuni în pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii, care prevede că orice dispoziție contrară acestui act normativ se abrogă, este contrar dispozițiilor art. 1 alin. (4) și (5), art. 73 alin. (3) lit. p) și art. 79 alin. (1) din Constituție, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, consideră că textul de lege criticat, prin formularea sa imprecisă, poate ridica dificultăți de interpretare și aplicare a legii. În acest sens, autorii fac referire la normele procedurale aplicabile în spețele lor, care au ca obiect conflicte de muncă, arătând că art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii nu este în măsură să clarifice care dintre acestea urmează să se aplice. Se mai arată că prevederile art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă sunt diferite de cele ale art. 284 din Codul muncii, care reglementează aceeași materie, respectiv instanța competentă să soluționeze aceste conflicte. Cu toate că, din perspectiva principiilor de aplicare a legii în timp, în speță ar trebui să fie incidente reglementările mai noi, respectiv cele ale Codului muncii, caracterul special pe care îl are Legea nr. 168/1999 față de dreptul comun în materie, reglementat de Codul muncii, poate conduce la o concluzie contrară, potrivit căreia incidente ar fi dispozițiile legii speciale. Toate aceste argumente sprijină concluzia pe care autorul excepției o consideră esențială pentru motivarea sa, anume că prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii încalcă principiul efectivității juridice, consacrat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Acest principiu presupune că legiuitorul are obligația de a asigura adoptarea unor dispoziții legale eficiente care să fie coerente (Cauza *Unédic contra Franței* — 2008), să evite paralelismul legislativ (Cauza *Katz contra României* — 2009), să aibă vocația de a respecta drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor și să aibă o aplicabilitate practică uniformă, pentru a se evita o jurisprudență neuniformă (Cauza *Santo Pinto contra Portugaliei* — 2008). În plus față de acestea, autorul excepției amintește că, prin dispozițiile art. 62 alin. (1) și art. 63 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, legiuitorul a impus cu caracter imperativ abrogarea expresă directă, excluzând, prin urmare, abrogarea implicită. Acest mod de abordare a fost determinat atât pentru a asigura coerența sistemului legislativ, cât și pentru a asigura eficacitatea principiului separației puterilor în stat, întrucât nu permite judecătorului să legifereze expres unde legiuitorul a tăcut, respectiv să constate abrogarea, deși legiuitorul nu a făcut-o. Nerespectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 prin reglementarea unei norme care are un efect abrogator implicit, precum textul de lege criticat, are semnificația încălcării art. 1 alin. (5) din Constituție care prevede obligativitatea respectării Constituției și a legilor, obligație careia trebuie să i se supună inclusiv Parlamentul, întrucât textul constituțional nu face nicio distincție cu privire la destinatarii normei.

Instanțele de judecată și-au exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, potrivit căroră: „(2) *Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: [...]* — orice alte dispoziții contrare.”

Dispozițiile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cuprinse în art. 1 alin. (4) și (5) referitoare la principiul separației și echilibrului puterilor în stat și obligativitatea respectării Constituției și a legilor, art. 73 alin. (3) lit. p) privind reglementarea prin lege organică a regimului general privind raporturile de muncă, sindicatele, patronatele și protecția socială și în art. 79 alin. (1) referitor la Consiliul Legislativ.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor de lege criticate prin Decizia nr. 1.017 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 14 august 2009, respingând excepția de neconstituționalitate. Cu acel prilej, Curtea a constatat că întreaga motivare a acesteia se referea la modul de interpretare și aplicare în timp a două legi organice, și anume Codul muncii și Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă. Se arată, în acest sens, că există o practică neunitară la nivelul instanțelor de judecată, în privința constatării abrogării implicite a prevederilor art. 72 din Legea nr. 168/1999, având drept consecință pronunțarea unor hotărâri judecătorești diferite asupra aceleiași probleme de drept. De asemenea, se susținea nerespectarea normelor de tehnică legislativă cu prilejul adoptării Codului muncii.

Or, toate aspectele invocate, ce țin de modul de aplicare a legii și de stabilirea unei interpretări unitare a actelor normative, nu intră în competența instanței de contencios constituțional, așa cum este reglementată aceasta de Legea fundamentală și de Legea nr. 47/1992, ci a instanțelor de judecată, respectiv a Înaltei Curți de Casație și Justiție, așa cum prevăd dispozițiile art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție, care statuează că: „(1) *Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”, [...], „(3) *Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale.*”

De asemenea, Curtea a reținut că atribuțiile sale privind analiza conformității unor texte de lege cu Constituția nu se pot extinde și asupra aspectelor ce țin de respectarea normelor de tehnică legislativă, atât timp cât aceste norme nu au relevanță în plan constituțional.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să modifice jurisprudența Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petro” — S.A., de Societatea Comercială „P.S.V. Company” — S.A. și de Societatea Comercială „Polaris Holding” — S.R.L. în dosarele nr. 123/108/2009, nr. 8.948/30/2008, nr. 4.908/108/2008, nr. 5/108/2009, nr. 7.727/30/2008, nr. 7.757/30/2008, nr. 7.753/30/2008, nr. 7.157/30/2008, nr. 7.169/30/2008, nr. 7.225/30/2008, nr. 7.381/30/2008, nr. 7.933/30/2008, nr. 8.267/30/2008, nr. 8.563/30/2008, nr. 8.525/30/2008, nr. 8.561/30/2008, nr. 8.278/30/2008, nr. 8.340/30/2008, nr. 8.356/30/2008, nr. 7.750/30/2008, nr. 7.760/30/2008, nr. 4.220/108/2008, nr. 7.759/30/2008, nr. 7.747/30/2008, nr. 7.798/30/2008, nr. 7.726/30/2008, nr. 7.734/30/2008, nr. 7.729/30/2008, nr. 7.367/30/2008, nr. 7.736/30/2008, nr. 3.987/108/2008, nr. 4.248/108/2008, nr. 8.341/30/2008, nr. 4.240/108/2008, nr. 7.997/30/2008, nr. 4.909/108/2008, nr. 5.222/108/2008, nr. 8.006/30/2008, nr. 8.357/30/2008, nr. 8.102/30/2008, nr. 7.944/30/2008, nr. 7.946/30/2008, nr. 8.234/30/2008 nr. 8.277/30/2008, nr. 4.461/108/2008, nr. 4.226/108/2008, nr. 5.176/108/2008, nr. 5.220/108/2008, nr. 5.265/108/2008, nr. 4.246/108/2008, nr. 4.247/108/2008, nr. 7.998/30/2008, nr. 8.520/30/2008, nr. 8.273/30/2008, nr. 8.002/30/2008, nr. 8.268/30/2008, nr. 8.250/30/2008, nr. 8.608/30/2008, nr. 8.098/30/2008, nr. 4.219/108/2008, nr. 105/108/2009, nr. 7.799/30/2008, nr. 8.223/30/2008, nr. 7.737/30/2008, nr. 7.644/30/2008, nr. 4.910/108/2008, nr. 4.742/108/2008, nr. 4.752/108/2008, nr. 7.974/30/2008, nr. 8.285/30/2008, nr. 8.293/30/2008, nr. 4.348/108/2008, nr. 4.344/108/2008, nr. 15/30/2009, nr. 704/108/2009, nr. 4.498/108/2008, nr. 4.491/108/2008, nr. 4.342/108/2008, nr. 4.514/108/2008, nr. 4.511/108/2008, nr. 4.465/108/2008, nr. 94/108/2009, nr. 2.638/30/2008, nr. 4.339/108/2008, nr. 5.266/108/2008, nr. 4.463/108/2008, nr. 5.223/108/2008, nr. 8.509/30/2008, nr. 4.462/108/2008, nr. 3.981/108/2008, nr. 10.018/30/2008, nr. 9.507/30/2008, nr. 7.564/30/2008, nr. 62/30/2009, nr. 7.120/30/2008, nr. 19/108/2009, nr. 4.553/108/2008, nr. 3.995/108/2008, nr. 4.500/108/2008, nr. 4.012/108/2008, nr. 4.008/108/2008, nr. 3.178/108/2008, nr. 7.244/30/2008, nr. 6.981/30/2008, nr. 6.977/30/2008, nr. 6.979/30/2009, nr. 8.244/30/2008, nr. 50/30/2009, nr. 2.724/115/2008, nr. 63/30/2009, nr. 7.239/30/2008, nr. 7.303/30/2008, nr. 4.526/108/2008, nr. 4.346/108/2008, nr. 4.347/108/2008, nr. 3.982/108/2008, nr. 4.906/108/2008, nr. 705/108/2009, nr. 703/108/2008, nr. 4.640/108/2008, nr. 4.065/108/2008, nr. 4.343/108/2008, nr. 4.345/108/2008, nr. 8.094/30/2008, nr. 8.401/30/2008 și nr. 8.488/30/2008 ale Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale, în dosarele nr. 164/117/2009, nr. 165/117/2009, nr. 168/117/2009, nr. 199/117/2009, nr. 170/117/2009, nr. 2.288/117/2009, nr. 891/117/2009, nr. 1.722/117/2009, nr. 1.723/117/2009, nr. 1.725/117/2009, nr. 2.290/117/2009, nr. 1.249/117/2009, nr. 1.720/117/2009, nr. 6.531/97/2008, nr. 2.412/117/2009, nr. 6.371/97/2008, nr. 6.382/97/2008, nr. 6.463/97/2008 și nr. 1.263/117/2009 ale Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarele nr. 1.774/90/2009, nr. 1.524/90/2009, nr. 1.523/90/2009, nr. 1.518/90/2009, nr. 674/90/2009, nr. 1.527/90/2009, nr. 1.617/90/2009, nr. 1.619/90/2009, nr. 1.621/90/2009, nr. 1.622/90/2009, nr. 1.812/90/2009 și nr. 1.813/90/2009 ale Tribunalului Vâlcea — Secția civilă, conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarele nr. 255/111/2009, nr. 419/111/2009, nr. 608/108/2009, nr. 1.795/111/2009, nr. 6.659/111/2008, nr. 6.594/111/2008, nr. 3.130/111/2008, nr. 6.654/111/2008 și nr. 2.589/111/2009 ale Tribunalului Bihor — Secția civilă, în dosarele nr. 1.992/112/2008, nr. 1.993/112/2008, nr. 1.990/112/2008, nr. 687/112/2009, nr. 785/112/2009, nr. 476/112/2009, nr. 477/112/2009, nr. 1.984/112/2008, nr. 478/112/2009, nr. 1.982/112/2008, nr. 1.985/112/2008, nr. 1.987/112/2008, nr. 1.372/112/2009 și nr. 1.373/112/2009 ale Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția civilă, în dosarele nr. 2.843/90/2008, nr. 2.725/109/2008, nr. 3.484/109/2008 și nr. 2.266/109/2008 ale Curții de Apel Pitești — Secția civilă și pentru conflicte de muncă, în Dosarul nr. 7.118/120/2007 al Curții de Apel Ploiești — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarele nr. 2162.1/87/2007, nr. 2.514/122/2008, nr. 3.595/87/2008, nr. 3.088/87/2008, nr. 3.582/87/2008, nr. 1.545/87/2008, nr. 4.066/87/2008, nr. 2706.1/87/2007, nr. 2.735/87/2008, nr. 4.378/2/2009, nr. 4.912/2/2009, nr. 3.124/87/2008, nr. 2578.1/87/2007, nr. 3.990/87/2007, nr. 2.513/87/2008, nr. 3.966/2/2009, nr. 2.746/87/2008, nr. 2.744/87/2008, nr. 2.745/87/2008, nr. 1.548/87/2008, nr. 3.125/87/2008, nr. 3.086/87/2008, nr. 2.102/116/2008, nr. 3428.1/87/2008, nr. 2008.1/87/2007, nr. 4.380/87/2007, nr. 4.095/87/2007, nr. 3.743/87/2007, nr. 3385.1/87/2007, nr. 2.713/87/2008, nr. 3.347/2/2009, nr. 3.081/98/2008, nr. 2.724/87/2008 și nr. 2.778/98/2008, nr. 1.543/116/2008 ale Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarele nr. 3.316/102/2008, nr. 3.359/102/2008, nr. 3.423/102/2008, nr. 3.342/102/2008, nr. 3.288/102/2008, nr. 3.340/102/2008, nr. 3.444/102/2008, nr. 3.353/102/2008, nr. 3.330/102/2008, nr. 3.341/102/2008, nr. 3.303/102/2008, nr. 3.287/102/2008, nr. 3.310/102/2008, nr. 3.390/102/2008, nr. 3.417/102/2008, nr. 3.343/102/2008 și nr. 2.627/102/2008 ale Curții de Apel Târgu Mureș — Secția civilă, de muncă, asigurări sociale, pentru minori și familie, în dosarele nr. 4.074/95/2009, nr. 3.444/95/2009, nr. 4.877/95/2009 și nr. 5.501/95/2009 ale Tribunalului Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 2.028/111/2008 al Curții de Apel Oradea — Secția civilă mixtă, în Dosarul nr. 9.685/101/2008 al Tribunalului Mehedinți — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarele nr. 5.252/107/2008, nr. 5.210/107/2008, nr. 5.292/107/2008, nr. 5.578/107/2008, nr. 6.018/107/2008, nr. 6.022/107/2008, nr. 5.245/107/2008, nr. 4.974/107/2008, nr. 5.032/107/2008, nr. 5.296/107/2008, nr. 5.304/107/2008, nr. 5.230/107/2008, nr. 5.576/107/2008 și nr. 5.262/107/2008 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarele nr. 6.742/100/2008, nr. 6.167/100/2008, nr. 6.082/100/2008, nr. 1.159/33/2009, nr. 1.158/33/2009, nr. 1.237/33/2009, nr. 1.234/33/2009, nr. 1.236/33/2009, nr. 1.235/33/2009, nr. 5.234/100/2008, nr. 1.130/33/2009, nr. 4.066/117/2008, nr. 1.948/112/2008, nr. 4.021/117/2008, nr. 1.129/33/2009, nr. 1.128/33/2009, nr. 1.133/33/2009, nr. 1.134/33/2009, nr. 1.132/33/2009, nr. 1.131/33/2009, nr. 1.951/112/2008, nr. 1.955/112/2008, nr. 1.957/112/2008 și nr. 1.160/33/2009 ale Curții de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, în dosarele nr. 2.518/100/2009, nr. 2.649/100/2009, nr. 2.163/100/2009, nr. 2.845/100/2009, nr. 71/100/2009, nr. 60/100/2009, nr. 50/100/2009, nr. 59/100/2009 și nr. 70/100/2009 ale Tribunalului Maramureș — Secția civilă, în dosarele nr. 722/89/2009, nr. 660/89/2009 și nr. 3.191/89/2008 ale Tribunalului

Vaslui — Secția civilă, în dosarele nr. 5.472/120/2008, nr. 1.672/120/2009, nr. 2.023/120/2009, nr. 5.745/120/2008, nr. 6.259/120/2008, nr. 458/120/2009, nr. 1.654/120/2009, nr. 396/120/2009, nr. 4.523/120/2008, nr. 5.051/120/2008, nr. 5.723/120/2008, nr. 5.057/120/2008, nr. 2.001/120/2009, nr. 2.342/120/2009, nr. 2.484/120/2009, nr. 1.548/120/2009, nr. 2.437/120/2009 și nr. 2.343/120/2009 ale Tribunalului Dâmbovița — Secția civilă, în dosarele nr. 678/116/2009, nr. 722/116/2009, nr. 380/116/2009, nr. 684/116/2009 și nr. 1.387/116/2008 ale Tribunalului Călărași — Secția civilă, în dosarele nr. 7.322/30/2008, nr. 7.506/30/2008, nr. 7.348/30/2008, nr. 2.234/30/2009, nr. 7.416/30/2008 ale Tribunalului Timiș — Secția civilă, în dosarele nr. 1.265/108/2009, nr. 1.377/108/2009, nr. 1.380/108/2009, nr. 1.386/108/2009 și nr. 1.379/108/2009 ale Tribunalul Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale, în dosarele nr. 2.356/121/2009, nr. 1.343/121/2009, nr. 1.344/121/2009, nr. 2.068/121/2009, nr. 2.524/121/2009, nr. 2.067/121/2009, nr. 1.497/121/2009 și nr. 2.523/121/2009 ale Tribunalului Galați — Secția civilă, în dosarele nr. 1.332/91/2009 și nr. 1.560/91/2009 ale Tribunalului Vrancea — Secția civilă în Dosarul nr. 1.421/85/2009 al Tribunalului Sibiu — Secția civilă, în Dosarul nr. 242/40/2009 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă, în dosarele nr. 2.502/99/2009 și nr. 2.506/99/2009 ale Tribunalul Iași — Secția civilă și litigii de muncă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 ianuarie 2010.

PREȘEDINTE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA nr. 178

din 2 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Polaris M Holding” — S.R.L. Constanța în Dosarul nr. 18/108/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 5.513D—5.516D/2009, nr. 6.747D—6.748D/2009, nr. 6.819D—6.821D/2009, nr. 7.308D/2009 și nr. 7.310D/2009.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 5.513D—5.516D/2009, nr. 6.747D—6.748D/2009, nr. 6.819D—6.821D/2009, nr. 7.308D/2009 și nr. 7.310D/2009 la Dosarul nr. 5.530D/2009, având în vedere că acestea au un obiect identic.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 5.513D—5.516D/2009, nr. 6.747D—6.748D/2009, nr. 6.819D—

6.821D/2009, nr. 7.308D/2009 și nr. 7.310D/2009 la Dosarul nr. 5.530D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 iunie, pronunțată în Dosarul nr. 18/108/2009, **Curtea de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 11 august 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.195/108/2009 și nr. 1.191/108/2009, **Tribunalul Arad — Secția contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 23 și 26 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 811/115/2009, 764/115/2009, 763/115/2009, 728/115/2009, 809/115/2009, 722/115/2009 și 724/115/2009, **Tribunalul Caraș-Severin — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin Decizia nr. 4.713/R din 24 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.107/116/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a admis recursul formulat împotriva încheierii prin care Tribunalul Călărași — Secția civilă a respins ca inadmisibilă cererea de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a**

prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea acestei excepții.

Prin Încheierea din 9 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.677/113/2009, **Tribunalul Brăila — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A., Societatea Comercială „Polaris Holding” — S.R.L. și de Societatea Comercială „Refrageram” în dosare având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii, care prevede că orice dispoziție contrară acestui act normativ se abrogă, este contrară dispozițiilor art. 1 alin. (4) și (5), art. 73 alin. (3) lit. p) și art. 79 alin. (1) din Constituție, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, consideră că textul de lege criticat, prin formularea sa imprecisă, poate ridica dificultăți de interpretare și aplicare a legii. În acest sens, autorii fac referire la normele procedurale aplicabile în spețele lor, care au ca obiect conflicte de muncă, arătând că art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii nu este în măsură să clarifice care dintre acestea urmează să se aplice. Astfel, arată că prevederile art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă sunt diferite de cele ale art. 284 din Codul muncii, care reglementează aceeași materie, respectiv instanța competentă să soluționeze aceste conflicte. Cu toate că, din perspectiva principiilor de aplicare a legii în timp, în speță ar trebui să fie incidente reglementările mai noi, respectiv cele ale Codului muncii, caracterul special pe care îl are Legea nr. 168/1999 față de dreptul comun în materie, reglementat de Codul muncii, poate conduce la o concluzie contrară, potrivit căreia incidente ar fi dispozițiile legii speciale. Toate aceste argumente sprijină concluzia pe care autorul excepției o consideră esențială pentru motivarea sa, anume că prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii încalcă principiul efectivității juridice, consacrat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Acest principiu presupune că legiuitorul are obligația de a asigura adoptarea unor dispoziții legale eficiente care să fie coerente (*Cauza Unedic contra Franței — 2008*), să evite paralelismul legislativ (*Cauza Katz contra României — 2009*), să aibă vocația de a respecta drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor și să aibă o aplicabilitate practică uniformă, pentru a se evita o jurisprudență neuniformă (*Cauza Santo Pinto contra Portugaliei — 2008*). În plus față de acestea, autorul excepției amintește că, prin dispozițiile art. 62 alin. (1) și art. 63 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, legiuitorul a impus cu caracter imperativ abrogarea expresă directă, excluzând, prin urmare, abrogarea implicită. Acest mod de abordare a fost determinat atât pentru a asigura coerența sistemului legislativ, cât și pentru a asigura eficacitatea principiului separației puterilor în stat, întrucât nu permite judecătorului să legifereze expres unde legiuitorul a tăcut, respectiv să constate abrogarea, deși legiuitorul nu a făcut-o. Nerespectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 prin reglementarea unei norme care are un efect abrogator implicit, precum textul de lege criticat, are semnificația încălcării art. 1 alin. (5) din Constituție, care prevede obligativitatea respectării Constituției și a legilor, obligație căreia trebuie să i se supună inclusiv Parlamentul, întrucât textul constituțional nu face nicio distincție cu privire la destinatarii normei.

Instanțele de judecată și-au exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, potrivit căreia: „(2) *Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: [...]*

— orice alte dispoziții contrare.”

Dispozițiile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cuprinse în art. 1 alin. (4) și (5) referitoare la principiul separației și echilibrului puterilor în stat și obligativitatea respectării Constituției și a legilor, în art. 73 alin. (3) lit. p) privind reglementarea prin lege organică a regimului general privind raporturile de muncă, sindicatele, patronatele și protecția socială și în art. 79 alin. (1) referitor la Consiliul Legislativ.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat asupra dispozițiilor de lege criticate prin Decizia nr. 1.017 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 14 august 2009, respingând excepția de neconstituționalitate. Cu acel prilej, Curtea a constatat că întreaga motivare a acesteia se referea la modul de interpretare și aplicare în timp a două legi organice, și anume Codul muncii și Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă. Se arată, în acest sens, că există o practică neunitară la nivelul instanțelor de judecată, în privința constatării abrogării implicite a prevederilor art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, având drept consecință pronunțarea unor hotărâri judecătorești diferite asupra aceleiași probleme de drept. De asemenea, se susținea nerespectarea normelor de tehnică legislativă cu prilejul adoptării Codului muncii.

Or, toate aspectele invocate, ce țin de modul de aplicare a legii și de stabilirea unei interpretări unitare a actelor normative, nu intră în competența instanței de contencios constituțional, așa cum este reglementată aceasta de Legea fundamentală și de Legea nr. 47/1992, ci a instanțelor de judecată, respectiv a Înaltei Curți de Casație și Justiție, așa cum prevăd dispozițiile art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție, care statuează că: „(1) *Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.*” [...] (3) *Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale.*”

De asemenea, Curtea a reținut că atribuțiile sale privind analiza conformității unor texte de lege cu Constituția nu se pot extinde și asupra aspectelor ce țin de respectarea normelor de tehnică legislativă, atât timp cât aceste norme nu au relevanță în plan constituțional.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să modifice jurisprudența Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Polaris M Holding” — S.R.L. Constanța în Dosarul nr. 18/108/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale și în dosarele nr. 1.195/108/2009 și nr. 1.191/108/2009 ale Tribunalului Arad — Secția contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale, de Societatea Comercială „Refrageram” în dosarele nr. 811/115/2009, nr. 764/115/2009, nr. 763/115/2009, nr. 728/115/2009, nr. 809/115/2009, nr. 722/115/2009 și nr. 724/115/2009 ale Tribunalului Caraș-Severin — Secția civilă și de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. în Dosarul nr. 1.677/113/2009 al Tribunalului Brăila — Secția civilă și nr. 2.107/116/2008 al Tribunalului Călărași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA nr. 212

din 4 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, art. 21, art. 24 și art. 30 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și art. 220 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, art. 21, art. 24 și art. 30 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 190 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Spiriduș” — S.R.L. în Dosarul nr. 1.652/252/2006 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența constantă a Curții în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.652/252/2006, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, art. 21, art. 24 și art. 30 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și art. 190 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Spiriduș” — S.R.L.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că textele criticate încalcă prevederile art. 16, art. 21, art. 24, art. 49, art. 124 și art. 126 din Legea fundamentală, deoarece organul constator este liber să constate contravențiile, să stabilească vinovăția și să aplice sancțiunile potrivit unei competențe foarte largi, fiind scutit apoi de orice sarcină a probării acuzațiilor și sancțiunilor îndreptate împotriva contravenientului. Însuși contravenientul trebuie să își probeze în fața instanței nevinovăția, deși constituțional ar fi ca organul constator să facă acest lucru.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului

și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Deși instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 190 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, din notele scrise ale autorului rezultă faptul că acesta se referă la textul art. 190 alin. (2) în forma în vigoare înainte de republicarea ordonanței. După republicarea ordonanței în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, textul criticat se regăsește la art. 220 alin. (2).

Astfel, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 15, art. 21, art. 24 și art. 30 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, și art. 220 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007. Art. 220 alin. (2) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 a fost modificat prin art. I pct. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 3 martie 2008, ordonanță aprobată cu modificări prin Legea nr. 194/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 1 iunie 2009.

Textele criticate au următorul cuprins:

— Art. 15: „(1) *Contravenția se constată printr-un proces-verbal încheiat de persoanele anume prevăzute în actul normativ care stabilește și sancționează contravenția, denumite în mod generic agenți constatatori.*

(2) *Pot fi agenți constatatori: primarii, ofițerii și subofițerii din cadrul Ministerului de Interne, special abilitați, persoanele împuternicite în acest scop de miniștri și de alți conducători ai autorităților administrației publice centrale, de prefecti, președinți ai consiliilor județene, primari, de primarul general al municipiului București, precum și de alte persoane prevăzute în legi speciale.*

(3) *Ofițerii și subofițerii din cadrul Ministerului de Interne constată contravenții privind: apărarea ordinii publice; circulația pe drumurile publice; regulile generale de comerț; vânzarea, circulația și transportul produselor alimentare și nealimentare, țigărilor și băuturilor alcoolice; alte domenii de activitate stabilite prin lege sau prin hotărâre a Guvernului.”;*

— Art. 21: „(1) *În cazul în care prin actul normativ de stabilire și sancționare a contravențiilor nu se prevede altfel, agentul constator, prin procesul-verbal de constatare, aplică și sancțiunea.*

(2) *Dacă, potrivit actului normativ de stabilire și sancționare a contravenției, agentul constator nu are dreptul să aplice și sancțiunea, procesul-verbal de constatare se trimite de îndată organului sau persoanei competente să aplice sancțiunea. În acest caz sancțiunea se aplică prin rezoluție scrisă pe procesul-verbal.*

(3) *Sancțiunea se aplică în limitele prevăzute de actul normativ și trebuie să fie proporțională cu gradul de pericol social al faptei săvârșite, ținându-se seama de împrejurările în care a fost săvârșită fapta, de modul și mijloacele de săvârșire*

a acesteia, de scopul urmărit, de urmarea produsă, precum și de circumstanțele personale ale contravenientului și de celelalte date înscrise în procesul-verbal.”;

— Art. 24: „(1) *Persoana împuternicită să aplice sancțiunea dispune și confiscarea bunurilor destinate, folosite sau rezultate din contravenții. În toate situațiile agentul constator va descrie în procesul-verbal bunurile supuse confiscării și va lua în privința lor măsurile de conservare sau de valorificare prevăzute de lege, făcând mențiunile corespunzătoare în procesul-verbal.*

(2) *În cazul în care bunurile nu se găsesc contravenientul este obligat la plata contravalorii lor în lei.*

(3) *Agentul constator are obligația să stabilească cine este proprietarul bunurilor confiscate și, dacă acestea aparțin unei alte persoane decât contravenientul, în procesul-verbal se vor menționa, dacă este posibil, datele de identificare a proprietarului sau se vor preciza motivele pentru care identificarea nu a fost posibilă.”;*

— Art. 30: „(1) *Dacă persoana împuternicită să aplice sancțiunea apreciază că fapta a fost săvârșită în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, constituie infracțiune, sesizează organul de urmărire penală competent.*

(2) *În cazul în care fapta a fost urmărită ca infracțiune și ulterior s-a stabilit de către procuror sau de către instanță că ea ar putea constitui contravenție, actul de sesizare sau de constatare a faptei, împreună cu o copie de pe rezoluția, ordonanța sau, după caz, de pe hotărârea judecătorească, se trimite de îndată organului în drept să constate contravenția, pentru a lua măsurile ce se impun conform legii.*

(3) *Termenul de 6 luni pentru aplicarea sancțiunii în cazul prevăzut la alin. (2) curge de la data sesizării organului în drept să aplice sancțiunea.”;*

— Art. 220 alin. (2): „*Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează cu amendă de la 20.000 lei la 100.000 lei, precum și cu:*

a) *confiscarea produselor, iar în situația în care acestea au fost vândute, confiscarea sumelor rezultate din această vânzare, în cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a), c), k), l), m), n), v), x) și y);*

b) *confiscarea cisternelor, recipientelor și a mijloacelor de transport utilizate în transportul produselor accizabile, în cazul prevăzut la alin. (1) lit. k);*

c) *oprirea activității de comercializare a produselor accizabile pe o perioadă de 1—3 luni, în cazul comercianților în sistem angro sau cu amănuntul, pentru situațiile prevăzute la alin. (1) lit. c), m), u) și v);*

d) *oprirea activității de producție a produselor accizabile prin sigilarea instalației, în cazul producătorilor, pentru situațiile prevăzute la alin. (1) lit. d), i), l), n) și x).”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, art. 24 referitoare la dreptul la apărare, art. 49 referitoare la protecția copiilor și a tinerilor, art. 124 referitoare la înfăptuirea justiției și art. 126 referitoare la instanțele judecătorești.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 15, art. 21, art. 24 și art. 30 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, din prisma unor critici asemănătoare și prin raportare la aceleași texte fundamentale invocate și în prezenta cauză. În acest sens este, de exemplu, Decizia nr. 69 din 15 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 4 martie 2009, prin care Curtea a constatat că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, deoarece nu interzic accesul persoanelor nemulțumite de modul de constatare a contravențiilor și aplicarea sancțiunilor

corespunzătoare pentru a face plângere la instanța de judecată ori exercitarea dreptului la apărare pe tot parcursul procesului.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, Curtea constată că prin Decizia nr. 685 din 10 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 931 din 16 noiembrie 2006, a statuat că aceste dispoziții sunt constituționale. În esență, Curtea a reținut că proprietatea privată poate constitui obiectul unor măsuri restrictive, cum sunt cele care vizează bunurile folosite sau rezultate din săvârșirea unor infracțiuni ori contravenții; potrivit

dispozițiilor art. 44 alin. (8) teza întâi din Constituție, „Avea dobândită licit nu poate fi confiscată”, ceea ce presupune, *per a contrario*, că poate fi confiscată averea dobândită în mod ilicit și deci este posibilă instituirea unor sancțiuni pentru ipoteza în care desfășurarea activității de comercializare a unor produse de către operatorii economici contravine legii.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, art. 21, art. 24 și art. 30 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și art. 220 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de partea Societatea Comercială „Spiriduș” — S.R.L. în Dosarul nr. 1.652/252/2006 al Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marișiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA nr. 221

din 9 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (3) lit. g) teza finală din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, art. 2 teza întâi și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic, art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă și ale art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (3) lit. g) teza finală din Legea

nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, art. 2 teza întâi și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic, art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă și ale art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Uniunea Colegiilor Consilierilor Juridici din România și de colegiile consilierilor juridici din București, Alba, Arad, Bacău, Bihor, Bistrița-Năsăud, Botoșani, Brăila, Brașov, Buzău, Călărași, Caraș-Severin, Cluj, Covasna, Dâmbovița, Dolj, Galați, Giurgiu, Gorj, Harghita, Hunedoara, Iași, Maramureș, Mehedinți, Mureș, Satu Mare, Sibiu, Suceava, Teleorman, Timiș, Vâlcea, Vaslui și Vrancea în Dosarul nr. 2.452/4/2008 al Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția civilă.

La apelul nominal răspund autorii excepției, prin avocat Dorin Andronic, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, precum și Colegiul Consilierilor Juridici Bacău, prin consilier juridic Vasile Ghigea, cu împuternicire de reprezentare juridică depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorilor excepției. În esență, acesta susține că, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) lit. g) teza finală din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, funcționarul public poate reprezenta în justiție interesele unei instituții sau autorități publice, ceea ce înșă, conform prevederilor Legii nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic, constituie atributul exclusiv al profesiei de consilier juridic. Această profesie este autonomă, independentă, liberală și de sine stătătoare, caracterizându-se, în esență, prin aceleași trăsături ca și activitatea avocațială, astfel că nu poate fi asimilată funcției publice. De aceea, se arată că este neconstituțională sintagma referitoare la consilierul juridic potrivit căreia acesta este „numit în funcție”, cuprinsă la art. 2 teza întâi și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 514/2003. Legea nr. 188/1999 face imposibilă aplicarea prevederilor Legii nr. 514/2003 și, în plus, favorizează, sub aspectul condițiilor de acces, de vechime și de promovare în cadrul profesiei, funcționarii publici care exercită atribuțiile specifice consilierului juridic. În ceea ce privește dispozițiile art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă, se susține că acestea îngăduiesc independența judecătorilor, care trebuie să se supună nu legii, ci unei soluții pronunțate, în cadrul soluționării recursului în interesul legii, de un alt judecător. Ca atare, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate și depune concluzii scrise.

Reprezentantul Colegiului Consilierilor Juridici Bacău, având cuvântul pentru susținerea excepției, achiesează la cele menționate de antevorbitorul său și precizează, în plus, faptul că prevederile art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă aduc atingere principiului separației puterilor în stat, precum și principiului supremației Constituției și al obligației respectării legilor. Arată că efectul textului legal criticat îl constituie crearea unui alt izvor de drept de către un complet de judecată, în funcție de modalitatea în care procurorul general al României interpretează textul legal examinat, deși acesta nu are calitatea de parte în proces decât în foarte puține cazuri. Ca atare, sintagma „dezlegarea (...) este obligatorie” ar trebui schimbată, astfel ca aceste soluții să devină „orientative”. Pentru cele arătate, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției, având în vedere că asupra textelor de lege criticate Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în jurisprudența sa, iar elementele noi prezentate de autorii excepției nu au natura de a modifica soluțiile de respingere pronunțate în precedent. De altfel, excepția de neconstituționalitate are caracter de inadmisibilitate, deoarece Curtea Constituțională nu are competențe în materia abrogării unui text legal, a soluționării unui pretins conflict al legilor în timp și nici nu poate să interpreteze și să aplice dispozițiile de lege supuse controlului de constituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.452/4/2008, **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (3) lit. g) teza finală din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, art. 2 teza întâi și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic, art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă și ale art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Uniunea Colegiilor Consilierilor Juridici din România și de colegiile consilierilor juridici din București, Alba, Arad, Bacău, Bihor, Bistrița-Năsăud, Botoșani, Brăila, Brașov, Buzău, Călărași, Caraș-Severin, Cluj, Covasna, Dâmbovița, Dolj, Galați, Giurgiu, Gorj, Harghita, Hunedoara, Iași, Maramureș, Mehedinți, Mureș, Satu Mare, Sibiu, Suceava, Teleorman, Timiș, Vâlcea, Vaslui și Vrancea într-o cauză având ca obiect o acțiune în constatare și obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, următoarele:

Dispozițiile art. 2 alin. (3) lit. g) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și ale art. 2 teza întâi și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic contravin prevederilor art. 1 alin. (5), art. 15 alin. (1) și ale art. 16 alin. (2) din Constituție, deoarece, prin neclaritatea, insuficiența și imprecizia redactării, generează confuzii la nivelul tuturor instituțiilor și autorităților publice, în sensul că s-a perpetuat exercitarea atributelor exclusive de reprezentare juridică ale unei noi profesii — cea de consilier juridic, reglementată distinct prin Legea nr. 514/2003 și Statutul profesiei de consilier juridic — de către funcționarii publici prevăzuți în Legea nr. 188/1999. Or, funcția publică implică exercitarea puterii administrative ca atribut al puterii executive, pe când profesia de consilier juridic este o profesie juridică reglementată distinct de funcția publică, de sine stătătoare, de esența sa fiind activitatea juridică de consultanță, asistență și reprezentare juridică, avizare pentru legalitate și contrasemnare de acte juridice, deci o activitate profesională desfășurată în regim de independență și cu organizare proprie autonomă. Spre deosebire de vechea legislație în materie, activitatea de reprezentare juridică a statului, a autorităților publice centrale sau locale, a instituțiilor publice și de interes public și a tuturor persoanelor juridice de drept public și de drept privat a devenit, odată cu adoptarea Legii nr. 514/2003, atributul exclusiv al profesiei de consilier juridic. Deși Decretul nr. 143/1955 privitor la organizarea și funcționarea oficiilor juridice a fost abrogat și, ca atare, nu mai există posibilitatea numirii în funcția de consilier juridic, textele de lege criticate perpetuează principiile unui act normativ abrogat, cu încălcarea normelor constituționale invocate.

Dispozițiile art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă și cele ale art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară încalcă, în opinia autorilor excepției, principiul

separației puterilor în stat și principiul independenței judecătorilor, potrivit căruia aceștia se supun numai legii. Se arată, în esență, că interpretarea generală a legii este atributul autorității legiuitoare, și nu al puterii judecătorești și cu atât mai puțin al puterii executive al cărei reprezentant este procurorul, în exercitarea atribuției sale conferite de art. 329 alin. 1 din Codul de procedură civilă referitoare la solicitarea adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție ca, pentru asigurarea interpretării și aplicării unitare a legii pe întreg teritoriul țării, aceasta să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele de judecată. Recursul în interesul legii, calificat drept cale extraordinară de atac, afectează principiul securității raporturilor juridice și dreptul la un proces echitabil, deoarece, pe de o parte, nu implică o judecată propriu-zisă, astfel că justițiabililor li se aplică soluții pronunțate în cauze în care nu au fost citați și nu și-au putut formula apărările, iar judecătorul nu se supune numai legii, de vreme ce soluțiile pronunțate de un alt judecător nu echivalează cu actul juridic ce emană de la Parlament ca unică autoritate legiuitoare a țării. Este indicată, în sensul neconstituționalității textelor legale menționate, Cauza *Brumărescu împotriva României*, prin care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că procurorul general nu are posibilitatea legală de a introduce căi extraordinare de atac împotriva unor hotărâri judecătorești soluționate definitiv și irevocabil.

Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă consideră că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale și convenționale invocate de autorii excepției de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Avocatul Poporului, în punctul său de vedere, apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale. Dispozițiile art. 2 alin. (3) lit. g) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și ale art. 2 teza întâi și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic conțin, de pildă, definiția „funcției publice” sau enunțarea activităților desfășurate de funcționarii publici, iar prin conținutul lor nu aduc atingere principiilor constituționale referitoare la supremația Constituției și respectarea legii, la principiul universalității legii sau al egalității în drepturi. În acest sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 167/2008. Se mai arată că asupra aspectelor sesizate de autorul excepției în legătură cu instituția recursului în interesul legii instanța de contencios constituțional s-a pronunțat, de exemplu prin deciziile nr. 93/2000 și nr. 600/2009, argumentele formulate pentru respingerea excepției cu acele ocazii fiind aplicabile și în cauza de față.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 alin. (3) lit. g) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, art. 2 teza întâi și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 867 din 5 decembrie 2003, art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005, precum și ale art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 2 alin. (3) lit. g) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici: *„(3) Activitățile desfășurate de funcționarii publici, care implică exercitarea prerogativelor de putere publică, sunt următoarele: (...)*

g) reprezentarea intereselor autorității sau instituției publice în raporturile acesteia cu persoane fizice sau juridice de drept public sau privat, din țară și străinătate, în limita competențelor stabilite de conducătorul autorității sau instituției publice, precum și reprezentarea în justiție a autorității sau instituției publice în care își desfășoară activitatea.”;

— Art. 2 teza întâi și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic:

— Art. 2: *„Consilierul juridic poate să fie numit în funcție sau angajat în muncă, în condițiile legii.”;*

— Art. 3 alin. (1): *„(1) Consilierul juridic numit în funcție are statutul funcționarului, potrivit funcției și categoriei acesteia.”;*

— Art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă — Recursul în interesul legii: *„Soluțiile se pronunță numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese. Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe.”;*

— Art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară: *„Înalta Curte de Casație și Justiție se constituie în Secția Unite pentru:*

a) judecarea recursurilor în interesul legii.”

În opinia autorilor excepției, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) referitoare la principiul separației puterilor, respectiv la instituirea obligației generale de respectare a Constituției, a supremației sale și a

legilor, art. 15 alin. (1) care consacra principiul universalității, art. 16 alin. (2) potrivit căruia „*Nimeni nu este mai presus de lege*”, art. 124 — *Înfăptuirea justiției*, art. 126 — *Instanțele judecătorești*, art. 131 — *Rolul Ministerului Public* și ale art. 132 — *Statutul procurorilor*. De asemenea, sunt invocate, sub aspectul dreptului la un proces echitabil și al principiului securității raporturilor juridice, art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și „art. 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană, care statuează că Uniunea Europeană se întemeiază pe principiile libertății, democrației, respectării drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și cele ale statului de drept”.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că textele de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate.

Dispozițiile art. 2 alin. (3) lit. g) teza finală din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și ale art. 2 teza întâi și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic au fost examinate prin raportare la prevederile art. 1 alin. (5), art. 15 alin. (1) și ale art. 16 alin. (2) din Constituție, control concretizat prin Decizia nr. 167 din 26 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 17 martie 2008. Curtea a reținut, cu acel prilej, că motivele de neconstituționalitate formulate, asemănătoare celor din prezenta cauză, „privesc necorelări de reglementare între două acte normative — Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic și Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici —, precum și modul de aplicare a dispozițiilor acestor legi. Or, constituționalitatea unei dispoziții de lege nu poate fi examinată prin raportare la o altă dispoziție legală, ci, potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, controlul se efectuează numai prin raportare la prevederile și principiile Constituției. Așadar, aspecte ca cele arătate nu intră în competența de soluționare a Curții, coordonarea legislației în vigoare fiind de competența autorității legiuitoare”. Dincolo de aceste precizări, Curtea a constatat că, „nici în sine, prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor art. 1 alin. (5), ale art. 15 alin. (1) sau ale art. 16 alin. (2) din Constituție”, deoarece acestea cuprind, pe de o parte, definiția funcției publice și, pe de altă parte, „enunțarea activităților desfășurate de funcționarii publici, care implică exercitarea prerogativelor de putere publică, între care și cea prevăzută în teza finală a lit. g) — criticate ca fiind neconstituționale — și anume «reprezentarea în justiție a autorității sau instituției publice în care își desfășoară activitatea». Din cuprinsul acestor dispoziții nu rezultă încălcarea obligației de a respecta Constituția și legile țării și nici nesocotirea prevederii constituționale potrivit căreia «*Nimeni nu este mai presus de lege*». Curtea constată, de asemenea, că textul de lege criticat, care dispune, așa cum s-a arătat, în legătură cu o categorie de personal — funcționarul public, nu are incidență cu prevederile constituționale ale art. 15 alin. (1)

referitor la drepturile și libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi de care beneficiază cetățenii”.

De asemenea, și dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și ale art. 329 din Codul de procedură civilă au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, Curtea pronunțând în acest sens Decizia nr. 600 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 395 din 11 iunie 2009. În privința dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004, Curtea, respingând excepția, a reținut că „reglementarea competenței procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție de a cere Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești, în scopul asigurării aplicării unitare a legii pe întregul teritoriu al României, dă expresie rolului constituțional al Ministerului Public, de reprezentant al intereselor generale ale societății și apărător al ordinii de drept, precum și al drepturilor și libertăților cetățenilor”.

Referitor la prevederile art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă, Curtea a reținut prin decizia menționată, dar și prin Decizia nr. 928 din 16 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 17 octombrie 2008, și Decizia nr. 1.014 din 8 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 816 din 29 noiembrie 2007, că „interpretarea legilor este o operațiune rațională, utilizată de orice subiect de drept, în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost investite, interpretarea fiind faza indispensabilă procesului de aplicare a legii. (...) Complexitatea unor cauze poate conduce, uneori, la aplicări diferite ale legii în practica instanțelor de judecată. Pentru a se elimina posibilele erori în calificarea juridică a unor situații de fapt și pentru a se asigura aplicarea unitară a legii în practica tuturor instanțelor de judecată, a fost creată de legiuitor instituția recursului în interesul legii”. Având în vedere poziția Înaltei Curți de Casație și Justiție în sistemul instanțelor judecătorești, precum și rolul său prevăzut în art. 126 alin. (3) din Constituție, legiuitorul a instituit, prin dispozițiile art. 329 din Codul de procedură civilă, obligativitatea interpretării date de aceasta, în scopul aplicării unitare de către instanțele judecătorești a unui text de lege. Instituirea caracterului obligatoriu al dezlegărilor date problemelor de drept judecate pe calea recursului în interesul legii nu face decât să dea eficiență rolului constituțional al Înaltei Curți de Casație și Justiție, contribuind la consolidarea statului de drept.

Întrucât în prezenta cauză au fost criticate aceleași dispoziții de lege prin raportare la aceleași norme fundamentale și au fost formulate critici asemănătoare celor analizate în deciziile menționate, atât soluțiile, cât și considerentele acolo reținute își păstrează valabilitatea și în dosarul de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (3) lit. g) teza finală din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, art. 2 teza întâi și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic, art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă și ale art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Uniunea Colegiilor Consilierilor Juridici din România și de colegiile consilierilor juridici din București, Alba, Arad, Bacău, Bihor, Bistrița-Năsăud, Botoșani, Brăila, Brașov, Buzău, Călărași, Caraș-Severin, Cluj, Covasna, Dâmbovița, Dolj, Galați, Giurgiu, Gorj, Harghita, Hunedoara, Iași, Maramureș, Mehedinți, Mureș, Satu Mare, Sibiu, Suceava, Teleorman, Timiș, Vâlcea, Vaslui și Vrancea în Dosarul nr. 2.452/4/2008 al Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

★

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu opinia majoritară, apreciez că prevederile art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă, referitoare la recursul în interesul legii, sunt neconstituționale, motiv pentru care excepția de neconstituționalitate trebuie să fie admisă.

Potrivit prevederilor art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă, „*Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe*”. Apreciem că acest caracter obligatoriu pe care îl are soluția/dezlegarea dată problemelor de drept judecate de către Înalta Curte de Casație și Justiție, cu ocazia soluționării recursului în interesul legii, contravine prevederilor art. 124 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora „*Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii*”. În actuala redactare, prin depășirea limitelor constituționale, judecătorii trebuie să se supună atât legii, cât și recursului în interesul legii, dezlegărilor date cu ocazia soluționării acestuia. Cu toate acestea, recursul în interesul legii nu poate fi ridicat la nivelul legii, deoarece emană de la Înalta Curte de Casație și Justiție, de la puterea judecătorească, în caz contrar fiind încălcate și prevederile art. 1 alin. (4) din Constituție, potrivit cărora „*Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească — în cadrul democrației constituționale*”. În limitele prerogativelor constituționale, aplicând legea, judecătorii realizează interpretarea juridică, la fiecare caz concret, în timp ce legiuitorul realizează interpretarea legală, doar concluziile acestuia putând fi ridicate la nivel normativ. Considerăm că în același sens este și Decizia Curții Constituționale nr. 838 din 27 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 3 iulie 2009, prin care s-au statuat următoarele: „În exercitarea atribuției prevăzute de art. 126 alin. (3) din Constituție, Înalta Curte de Casație și Justiție are obligația de a asigura

interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, cu respectarea principiului fundamental al separației puterilor, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituția României. Înalta Curte de Casație și Justiție nu are competența constituțională să instituie, să modifice sau să abroge norme juridice cu putere de lege ori să efectueze controlul de constituționalitate al acestora”.

Jurisprudența neunitară evidențiază o anumită neconcordanță existentă între textul normei și conținutul acesteia, neconcordanță care, în procesul de interpretare, conduce la pronunțarea de soluții diferite. În măsura în care nu se pune problema neconstituționalității normei, prin lipsa de previzibilitate, devin incidente prevederile art. 126 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora „*Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale*”. În acest sens, credem că asigurarea interpretării unitare are semnificația luării măsurilor necesare pentru înțelegerea, interpretarea unitară a normei de către fiecare judecător, a literei și spiritului acesteia, și nu oferirea/impunerea unei anumite soluții, interpretării într-un anumit sens. Judecătorul nu poate fi adus în situația unui executant docil, în raport cu dezlegarea dată în soluționarea recursului în interesul legii. În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului admite rolul instanțelor supreme „de a reglementa contradicțiile de jurisprudență” (Cauza *Zielinski și Pradal & Gonzalez ș.a., împotriva Franței*, 1999), însă nu se referă la posibilitatea impunerii anumitor soluții.

Judecător

prof. univ. dr. **Tudorel Toader**

ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

COMISIA DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

DECIZIE

privind modificarea Deciziei Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 190/2010 pentru modificarea Deciziei președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 116/2009 privind deschiderea procedurii de redresare financiară pe bază de plan de redresare financiară a Societății Comerciale KD LIFE Asigurări — S.A.

În scopul apărării drepturilor asiguraților și al promovării stabilității activității de asigurare în România de către Comisia de Supraveghere a Asigurărilor, cu sediul în municipiul București, str. Amiral Constantin Bălescu nr. 18, sectorul 1, cod de înregistrare fiscală 14045240/01.07.2001, reprezentată legal de președinte, în persoana doamnei Angela Toncescu,

în baza hotărârii Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, adoptată în ședința din data de 13 aprilie 2010, conform art. 4 alin. (22)—(24¹) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, în cadrul căreia a fost analizată Nota nr. XII.1.050 din 13 aprilie 2010,

în temeiul art. 4 alin. (19) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 8 din Legea nr. 503/2004 privind redresarea financiară și falimentul societăților de asigurare,

Consiliul Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor d e c i d e:

Art. I. — La articolul 4, punctul 6 din Decizia Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 190/2010 pentru modificarea Deciziei președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 116/2009 privind deschiderea procedurii de redresare financiară pe bază de plan de redresare financiară a Societății Comerciale KD LIFE Asigurări — S.A., publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 141 din 3 martie 2010, se modifică și va avea următorul cuprins:

„6. înstrăinarea/casarea oricăror active din patrimoniul societății se face cu informarea prealabilă a Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor;”.

Art. II. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor,
Angela Toncescu

București, 20 aprilie 2010.
Nr. 316.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

